

## Lupul la pieire

Alecu Donici

---

Un lup noaptea, vrând să intre tiptil la vro oierie,  
Nimeri din întâmplare tocmai într-o câinărie.  
Simțindu-l pe sur aproape, câinii toți s-au întărtat.  
Lățret, urlet, hreamăt mare, ca în iad au ridicat.

Înarmați cu puști, ciomege,  
Vânătorii se grăbesc care dincotro s-alerge.  
Câinii în a lor iuțeală  
Dau pe unde pot năvală.

- Nu lăsați, băieți! le strigă un vânător mai bătrân.  
Dați lumină! Dați lumină! Să-l prindem viu pe păgân!"

Un alt scăpără îndată  
Și, când la gard: ce să vadă!  
Lupul cinchit într-un colț,

Cu ochi crunți, cu păr pe dos, clănțăia din dinți la toți.  
Dar văzând că nu-i de șagă, că pieirea-i s-au ales:

- Oameni buni! le zise. Stați!  
Și voi, câini, ce-mi sunteți frați!  
Eu aice sunt trimes  
Sol de la neamul lupesc  
Pace să statornicesc.

(Sigură ca la războaie: vecinică, nestrămutată,  
Până la întâi gâlceavă cu care pacea-i curmată.)  
Prigonirile pornite între noi să le lăsăm

Și prieteșug, credință, unii altor să jurăm.  
Vitele fără de grijă vor petrece despre noi  
Și chiar înșiși noi de alții vom păzi bieteale oi...  
- Ei, măi dragă! îi răspunse vânătorul cel bătrân,  
Tu ești sur, dar eu sunt alb și-n deprindere-mi rămân

Ca cu lupii să mă-mpac,  
Când de piele îi dezbrac,  
Și prind de pe bot parale:  
Dați, băieți, fără cruțare!